

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/296/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8813206796
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8813206796.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobkyne G. G., nar. XX.X.XXXX, bytom Y., D. XXX/XX, zast. JUDr. Ľubošom Bajuzíkom, advokátom, Nám. Slobody 2, 066 01 Humenné, proti žalovanému Slovenská republika, v zastúpení Generálna prokuratúra SR, ul. Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o náhradu škody, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 3C/187/2013-82 zo dňa 10.9.2014 jednohlasne takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok súdu prvého stupňa a vracia vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 8.953,05 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy konania vo výške 2.237,65 eur na účet právneho zástupcu žalobkyne do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobkyňa sa domáhala náhrady škody pôvodne proti žalovanému SR - Ministerstvo vnútra SR Bratislava preto, že uznesením č. ČVS:ORP-691/VT-2009 zo dňa 28.1.2010 poverený príslušník PZ z Obvodného oddelenia PZ Vranov nad Topľou vzniesol obvinenie proti žalobkyni pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zákona. Žalobkyňa proti tomuto uzneseniu podala sťažnosť, ktorú okresný prokurátor vo Vranove nad Topľou uznesením zo dňa 22.2.2010 zamietol. Na základe týchto skutočností sa v roku 2010 viedlo voči osobe žalobkyne trestné stíhanie pre prečin krádeže, ktorého sa nikdy nedopustila. Všetko vyvrcholilo podaním obžaloby. Rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 2T/82/2010-215 zo dňa 19.3.2010 súd žalobkyňu spod obžaloby oslobodil. Preto si uplatnila nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 8.000,- eur a na náhradu trov právneho zastúpenia v trestnom konaní vo výške 953,05 eur.

Prvostupňový súd vo veci vykonal dokazovanie a zistil, že skutočne voči žalobkyni sa začalo trestné stíhanie vo veci prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zákona, ktorého sa mala dopustiť tým, že ako pracovníčka Správy povodia Bodrogu, Trebišov, stredisko Vranov nad Topľou, dňa 15.7.2009 odcudzila dokumentáciu evidencie vodných tokov, ktorá obsahovala dôležité údaje o vodných tokoch na území okresov T. Q. W., časť F., J., čím svojim konaním spôsobila škodu odcudzením pre Slovenský vodohospodársky podnik, štátny podnik Košice vo výške 1.214,32 eur. Okresná prokuratúra vo Vranove nad Topľou dňa 22.2.2010 zamietla sťažnosť žalobkyne proti uzneseniu o začatí trestného stíhania. Vo veci bola podaná obžaloba a Okresný súd Vranov nad Topľou pod č.k. 2T/82/2010 ju spod obžaloby oslobodil. Rozhodnutie sa stalo právoplatné dňa 4.4.2012.

Ďalej prvostupňový súd zistil, že v súvislosti s trestným konaním žalobkyni boli vyúčtované trovy trestného konania vo výške 953,05 eur.

V dôsledku toho, že o tomto trestnom stíhaní prostredníctvom médií bolo informované, jej psychický zdravotný stav sa natoľko zhoršil, že musela byť 5 týždňov hospitalizovaná na psychiatrii, v dôsledku čoho bola následne aj uznaná invalidnou dôchodkyňou a pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť bol stanovený na 45 %. U žalobkyne sa objavila recidivujúca depresívna porucha ťažkého stupňa. Žalobkyňa trpela psychickou traumou v súvislosti s trestným stíhaním. Celá rodina prežívala túto hanbu, deti mali problém v škole, dokonca nikto ju práve preto, že kradla, nechcel zamestnať a každý v dedine, kde býva, o tejto situácii hovoril. Tieto okolnosti potvrdili vypočuté svedkyne pred prvostupňovým súdom. Manžel žalobkyne potvrdil zlý psychický stav žalobkyne v dôsledku trestného stíhania, zlý vplyv nielen na žalobkyňu, ale aj na celú rodinu toho, že policajti stáli pred ich domom a kričali na žalobkyňu, nech vráti dokumenty. V dôsledku tejto situácie sa zhoršila aj ich ekonomická situácia, pretože manželka ostala invalidnou dôchodkyňou s dôchodkom vo výške 150,- eur.

Prvostupňový súd vec posúdil podľa § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 písm. e/, § 5 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 a § 18 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. Aplikoval aj ust. § 13, ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka.

Prvostupňový súd pri právnom hodnotení veci sa vysporiadal s námietkou žalovaného vo vzťahu k pasívnej legitímácii, a teda skutočnosťou, kto v tomto konaní zastupuje Slovenskú republiku, či Ministerstvo vnútra SR, alebo Generálna prokuratúra SR. Uviedol, že zák. č. 514/2003 Z.z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Je preto potrebné vychádzať z analogického výkladu najbližšej úpravy, a to úpravy pri zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Podstata nároku na náhradu škody sa neviaže na správnosť či nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní, ale na samotný výsledok trestného stíhania. Ide o objektívnu zodpovednosť štátu podľa zák. č. 514/2003 Z.z., v dôsledku čoho sa neposudzuje správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniel. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania.

Je potrebné vychádzať z toho, že žalobkyňa bolo spod obžaloby okresného prokurátora oslobodená.

Prvostupňový súd teda určil, že v danom prípade tak, ako to žalobkyňa aj správne označila, je Generálna prokuratúra SR orgánom Slovenskej republiky kompetentným na jej zastupovanie v tejto veci. Trestné stíhanie žalobkyne bolo ukončené v konaní pred súdom, avšak konajúci súd prvého stupňa žalobkyňu spod obžaloby okresného prokurátora oslobodil. Orgány činné v trestnom konaní sú prokurátor a policajt. Dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vykonáva prokurátor. Prokurátor je oprávnený dávať záväzné pokyny na vyšetrovanie a určovať lehoty na ich vybavenie, vyžadovať od policajta spisy, dokumenty, materiálny a správy o stave konania vo veciach, v ktorých bolo začaté trestné stíhanie, na zistenie, či policajt včas začal trestné stíhanie a riadne v ňom postupuje, zúčastniť sa na vykonávaní úkonov policajta, osobne vykonávať jednotlivý úkon, alebo aj celé vyšetrovanie a vydať rozhodnutie v ktorejkoľvek veci, vrátiť vec policajtovi na doplnenie vyšetrovania s pokynmi, zrušiť nezákonné alebo neopodstatnené rozhodnutia policajta, ktoré môže nahradiť vlastnými rozhodnutiami a odňať vec policajtovi. Iba prokurátor je oprávnený v prípravnom konaní podať obžalobu. Na úseku trestného konania, ktorý začína vydaním uznesením uznesenia o začatí trestného stíhania a je zavŕšený podaním obžaloby, vykonávajú svoju pôsobnosť tak vyšetrovateľ ako aj prokurátor. Vo veci náhrady škody spôsobenej v tomto úseku trestného konania orgánom verejnej moci podľa prvostupňového súdu je orgán konajúci v mene štátu, a to Generálna prokuratúra SR.

Ďalej prvostupňový súd skonštatoval, že žalobkyňa preukázala tvrdený nepriaznivý a zhoršený zdravotný stav v nadväznosti na trestné stíhanie, ktorého bola účastná. Z odborného posudku o invalidite vyplýva, že žalobkyňa bola hospitalizovaná na psychiatrickom oddelení od 11.2.2010 do 16.3.2010 a potom prepustená do domácej liečby s tým, že boli u nej zistené depresívne nálady, úzkosti, zvýšená unaviteľnosť, poruchy spánku, dekoncentrácia pozornosti, celkovo depresívna porucha ťažkého stupňa a konštatované zhoršenie psychického stavu od začiatku roka 2010. Navyše, žalobkyňa je po implantácii kardiostimulátora. Žalobkyňa bol Ústredím Sociálnej poisťovne Bratislava priznaný invalidný dôchodok vo výške 156,20 eur. Menovaná trpí recidivujúcou depresívnou poruchou ťažkého stupňa s tým, že u nej došlo k zhoršeniu psychického stavu, čo je konštatované aj v prepúšťacej správe z hospitalizácie. Výsluchom manžela bolo potvrdené, že žalobkyňa od augusta 2009 bola v zlom psychickom stave, často k nej volali lekársku záchranú službu, musela sa pri nej strieďať rodina. Ďalej bolo zistené, že žalobkyňa stratila dôveru v očiach svojich známym a verejnosti s tým, že tieto skutočnosti potvrdili

vypočuté svedkyne po tom, čo vyšli články v novinách týkajúce sa žalobkyne, že ukradla nejaké spisy. Dokonca bolo zistené, že ani vypočutá svedkyňa F. D. po zverejnení týchto informácií by ju neodporučila nikomu do zamestnania. Taktiež svedkyňa J. J. uviedla, že v obci Y., v ktorej obci žije aj žalobkyňa, ľudia rozprávali, že táto ukradla papiere z firmy a nejaké peniaze a že mala ísť do väzenia a že je chamtivá. Aj v obchode s potravinami sa táto záležitosť preberala a medzi ľuďmi prevláda názor, že žalobkyňa je tá, čo kradne, medzi občanmi obce Y. je vnímaná ako zlodejka.

Uverejnenie článkov v mienkotvorných novinách v okrese T. Q. W. a aj v obci Y. v nadväznosti na začaté trestné stíhanie voči žalobkyňi, skutočnosť, že za žalobkyňou chodili do miesta jej bydliska policajti a že tam zasahovala záchranná lekárska služba, spôsobili to, že žalobkyňa v dôsledku trestného stíhania, ktoré sa viedlo proti nej, je na invalidnom dôchodku s depresívnou poruchou ťažkého stupňa, je vyradená z normálneho života, pokiaľ sa týka rodiny, priateľov, ako aj zaradenia do práce. Preto jej patrí úhrada nemajetkovej ujmy vo výške 8.000,- eur, ktorú požaduje a táto suma sa javí primeraná.

Žalobkyňa si uplatnila aj náhradu za trovy konania, ktoré predstavujú trovy právneho zastúpenia advokátom JUDr. Ľubošom Bajuzikom v trestnom konaní. Prvostupňovému súdu predložila vyúčtovanie odmeny výdavkov za advokátske úkony. Celkovo boli vyúčtované trovy obhajoby v trestnom konaní v sume 953,05 eur s tým, že žalobkyňa zaplatila zálohu 250,- eur a k doplateniu zostáva ešte suma 703,05 eur.

Prvostupňový súd s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O.s.p. priznal žalobkyňi náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia spolu po podrobnom vyčíslení vo výške 2.237,65 eur ako úspešnej účastníčke konania, ktoré nariadil uhradiť na účet jej právneho zástupcu.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podalú odvolanie žalovaná. Namietala, že prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil, nesprávne zistil skutkový stav, niektoré skutkové zistenia súdu prvého stupňa nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Napadnuté rozhodnutie je arbitrálne. Žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol. Uplatnil si trovy konania. Alternatívne navrhol, aby odvolací súd uznesením napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Namietala, že vo veci žalobkyňa nepreukázala aktívnu vecnú legitímáciu. Žalobou, ktorú podala dňa 25.6.2013 žalobkyňa sa domáhala od Slovenskej republiky - Ministerstvo vnútra SR náhrady škody, ktorá jej mala vzniknúť uznesením OOPZ Vranov nad Topľou, ČVS:ORP-791/VT-VT-2009 zo dňa 28.1.2010, ktorým jej bolo vznesené obvinenie pre prečin krádeže. Žalovanou sumou sú náklady obhajoby advokáta, ktorý zastupoval žalobkyňu v trestnom konaní. Žalobkyňa nebola schopná preukázať v tomto konaní vznik škody. Nedokázala preukázať zaplatenie faktúry za právne služby v trestnom konaní. Namietala, či boli trovy obhajoby zaplatené a kto ich zaplatil a kto je vlastne vo veci aktívne legitímovaný na podanie žaloby. Žalobkyňu totiž zaťažuje dôkazné bremeno na preukázanie aktívnej vecnej legitímácie v tomto konaní. Prvostupňový súd sa tejto otázke nevenoval.

Žalovaná namietala nedostatok oprávnenia konať v mene štátu. V priebehu konania mal súd postupovať s Ministerstvom spravodlivosti SR ako zástupcom Slovenskej republiky.

Vo vzťahu k nemajetkovej ujme žalovaná namietala, že žalobkyňa si uplatnila nemajetkovú ujmu vo výške 8.000,- eur, ktorú jej súd priznal. Trestným konaním však nebol spôsobený tak závažný následok, ktorý by odôvodňoval nárok na nemajetkovú ujmu. Žalobkyňa nemajetkovú ujmu odvodzuje z tlačovej správy Krajského riaditeľstva PZ Prešov zo dňa 29.1.2010, ktorá vyšla v denníku X. X. a T. Q.. Činnosť hovorcu, resp. tlačového orgánu polície nie je možné posudzovať ako nezákonnú činnosť alebo postup orgánov štátu podľa zák. č. 514/2003 Z.z. Pokiaľ žalobca má za to, že hovorca, resp. tlačový odbor prekročil pri podávaní informácií svoje oprávnenie a tým zasiahol do cti žalobcu, bolo potrebné sa obrátiť na súd žalobou na ochranu osobnosti podľa § 11 Občianskeho zákonníka. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že nárok žalobkyne na túto sumu je dôvodný. Svedkovia potvrdili, že ich vzťah k žalovanej sa nezmenil a ich dobré vzťahy boli zachované. Nebolo preukázané, že by trestné konanie malo u žalobkyne negatívny vplyv na jej doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, prípadne následky, ktoré nastali v jej súkromnom živote či spoločenskom uplatnení.

K odvolaniu žalovaného sa žalobkyňa do rozhodnutia odvolacieho súdu nevyjadrila.

Odvolačný súd v rámci kompetencií vyplývajúci z ust. § 10 ods. 1 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O.s.p., vo veci nenariadil odvolacie konanie v súlade s ust. § 214 ods. 1, 2 O.s.p. a zistil, že dôvody odvolania žalovanej sú čiastočne dôvodné.

Zo žaloby vyplýva, že žalobkyňa si uplatňuje nárok na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z., pretože uznesením ČVS:ORP-791/VT-VT-2009 zo dňa 28.1.2010 poverený príslušník policajného zboru Obvodného oddelenia vo Vranove nad Topľou vzniesol voči nej obvinenie pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. Proti tomuto uzneseniu žalobkyňa podala sťažnosť, o ktorej rozhodoval okresný prokurátor vo Vranove nad Topľou, ktorý uznesením č. PV 1114/09/6 zo dňa 22.2.2010 zamietol jej sťažnosť voči tomuto uzneseniu o vznesení obvinenia. Trestné stíhanie pokračovalo ďalej a prokurátor Okresnej prokuratúry vo Vranove nad Topľou podal voči žalobkyni obžalobu. Rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 2T 82/2010-215 zo dňa 19.3.2010 ju okresný súd oslobodil spod obžaloby podanej prokurátorom vo Vranove nad Topľou, ktorý rozsudok sa stal právoplatným dňa 4.4.2012. Teda voči jej osobe sa neoprávnene viedlo trestné stíhanie na základe nezákonného rozhodnutia vydaného príslušníkom OOPZ SR Vranov nad Topľou, ktoré skončilo podaním obžaloby, v dôsledku čoho jej mala byť spôsobená nemajetková ujma vo výške 8.000,- eur a škoda vo výške 953,05 eur.

Žalobkyňa pred začatím konania vyzvala na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody Ministerstvo spravodlivosti SR. Ministerstvo spravodlivosti SR, ako to vyplýva z obsahu prvostupňového spisu, na túto výzvu nereagovalo a ani uplatnený nárok podľa § 15 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. nepostúpilo inému príslušnému orgánu.

Žalobkyňa podala žalobu v prejednávanej veci proti Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom vnútra SR, Pribinova 2, Bratislava, ktorú pasívnu vecnú legitímáciu v priebehu konania upravila tak, že žalovaným účastníkom konania je Slovenská republika, v mene ktorej koná subjekt Generálna prokuratúra SR, Štúrova 2, Bratislava.

Pri uplatnení nároku podľa zák. č. 514/2003 Z.z. musia byť splnené základné podmienky, teda, musí byť jednoznačne a nezameniteľne zistené, o aké rozhodnutie v súvislosti so vznikom zodpovednosti štátu za škodu pri výkone verejnej moci ide, je potrebné preukázať vznik škody a príčinnú súvislosť. Dôkazné bremeno o súčasnom splnení všetkých týchto podmienok je na strane žalobkyne, teda nielen preukázanie výšky škody, ale aj existencie rozhodnutia, ktoré má charakter nezákonného rozhodnutia, musí byť daná priama príčinná súvislosť.

Prvostupňový súd pri svojom právnom odôvodnení rozhodnutia sa jednotlivými zložkami zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu nezaoberal, keď jednoznačne a nezameniteľne neuviedol, ktoré rozhodnutie štátu, ktoré bolo vydané pri výkone verejnej moci, ktoré spôsobilo žalobkyni tvrdenú škodu. Z priebehu celého konania vyplýva, že išlo o konanie, ktoré vyvrcholilo podaním obžaloby, pričom prvostupňový súd nepomenoval toto konanie jednoznačne a nezameniteľne, teda či išlo o konanie polície, prokurátora alebo iného subjektu. Táto podmienka má priamy vplyv na určenie pasívnej vecnej legitímácie.

Prvostupňový súd sa vysporiadal s pasívnou vecnou legitímáciou v tomto konaní vo vzťahu k nezákonnému rozhodnutiu, z obsahu ktorého je možné odvodiť, že za prípadnú škodu objektívne nesie zodpovednosť Slovenská republika v zastúpení Generálnej prokuratúry SR. Tento záver odvolací súd nespochybňuje, avšak tento záver jednoznačne musí vyplývať z presne označeného a pomenovaného konania štátu, ktoré malo spôsobiť žalovanej škodu, resp. ujmu. Keď bude jednoznačne, nezameniteľne toto konanie ako prvá podmienka uplatneného nároku identifikované, potom bude môcť odvolací súd sa vyjadriť aj k pasívnej vecnej legitímácii v tomto spore. V súčasnej dobe je to však predčasné.

Ďalšou podmienkou, ktorú musí žalobkyňa preukázať, je podmienka vzniku škody. Prvostupňový súd zistil, že žalobkyni mala vzniknúť škoda, ktorú jej priznal vo výške 953,05 eur z dôvodu, že ide o odmenu za právne zastúpenie žalobkyne v priebehu trestného stíhania. Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. predmetom úhrady je skutočná škoda, ktorá mala žalobkyni vzniknúť. Táto skutočná škoda podľa tvrdenia žalobkyne predstavuje náhradu vynaložených trov konania.

Prvostupňový súd sa nezaoberal tým, či trovy konania, ktoré boli vyfakturované právnym zástupcom žalobkyne v trestnom konaní, sú účelne vynaložené na dosiahnutie priaznivého výsledku trestného konania v prospech žalobkyne.

Táto škoda tak, ako to má na mysli všeobecný právny predpis (Občiansky zákonník), má aj v tomto prípade predstavovať ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére žalobkyne. Prvostupňový súd zistil, že žalobkyňa zaplatila zálohu na tieto trovy konania vo výške 250,- eur. V priebehu prvostupňového konania však nepreukázala reálne, že k úhrade zálohy došlo a nepreukázala ani, že uhradila aj doplatok vyúčtovaných trov právneho zastúpenia. Platí totiž, že k úbytku v majetkovej sfére žalobkyne môže dôjsť v súvislosti úhradou týchto trov konania, ktoré mali byť vynaložené v rámci trestného konania až potom, kedy dôjde k ich faktickému zaplateniu. Vtedy môže žalobkyni vzniknúť škoda, nie však skôr, pred zaplatením tejto sumy. Nie je možné priznať nárok na náhradu škody, ktorý ešte len v majetkovej sfére žalobkyne nastane. Musí dôjsť k reálnemu zmenšeniu majetkového stavu žalobkyne, ktoré reálne zmenšenie majetkového stavu žalobkyne predstavuje majetkovú hodnotu, ktorú je potrebné vynaložiť na to, aby došlo k uvedeniu jej majetkového stavu do predošlej situácie.

Dôkazné bremeno je na strane žalobkyne, ktorá tak, ako to správne namietala žalovaná, túto škodu nepreukázala, resp. vo vzťahu k tejto škode prvostupňový súd nedostatočne zistil skutkový stav a nebola táto škoda jednoznačne zistená.

Žalobkyňa si uplatnila aj nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčíslila na sumu 8.000,- eur.

Podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. nemajetková ujma v peniazoch sa uhrádza len vtedy, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

Prvostupňový súd sa touto alternatívou v napadnutom rozsudku vôbec nezaoberal. Bez ďalšieho priznal žalovanej úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej úhrade musí predchádzať skúmanie a vyhodnotenie, či samotné konštatovanie porušenia práva na strane žalobkyne nebude postačovať ako zadosťučinenie postupom podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona, a to konštatovaním porušenia práva. Až pokiaľ by prvostupňový súd zistil, že takéto konštatovanie porušenia práva je nedostatočné vzhľadom na zásah do osobnostnej sféry žalobkyne, môže pristúpiť k preskúmaniu uplatneného nároku na úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. stanovuje, aké okolnosti je potrebné skúmať v súvislosti s uplatneným nárokom a aké okolnosti je potrebné zo strany žalobkyne preukázať, pokiaľ žiada uhradiť nemajetkovú ujmu v peniazoch.

V priebehu konania bolo zistené, že žalobkyňa žije v obci Y., ktorá je menšia obec, kde občania boli informovaní nielen z médií, ktoré informovali policajné orgány, ale aj vzájomne medzi sebou o situácii, ktorá nastala u žalobkyne. Tieto okolnosti predstavujú zistenie prostredia, v ktorom žije žalobkyňa. Prvostupňový súd však nezistil, akú povesť požívala žalobkyňa do začatia trestného stíhania, ako viedla svoj život a ako prežívala svoj život v obci a v rodine do začatia trestného stíhania a ako sa do tejto doby javila na pracovisku.

Z obsahu spisového materiálu nie je možné zistiť, či zhoršený psychický zdravotný stav žalobkyne je len v dôsledku trestného stíhania, alebo išlo o recidívu predchádzajúceho zlého psychického stavu žalobkyne a či táto recidíva spočívala v psychickej záťaži v súvislosti so začatím trestného stíhania a trestného konania. Z obsahu spisu tiež nie je možné zistiť, ako tieto následky trestného stíhania ovplyvnili súkromný život žalobkyne a ako sa zmenilo jej spoločenské postavenie a uplatnenie po začatí trestného stíhania. Nie je zrejmé, či tieto následky pretrvávajú aj doposiaľ.

Prvostupňový súd nevyhodnotil, či medzi konaním orgánu verejnej moci a medzi tvrdenou škodou je príčinná súvislosť, ktorá musí mať charakter priamy, nie sprostredkovaný.

Je jednoznačné, že v danom prípade ide o objektívnu zodpovednosť štátu, kde po preukázaní prvých troch podmienok zodpovednosti štátu nie je potrebné zisťovať zavinenie štátu alebo štátneho orgánu. Zavinenie sa predpokladá.

Prvostupňový súd sa nezaoberal ani skutočnosťou, či návrh na predbežné prerokovanie uplatneného nároku na náhradu škody bolo Ministerstvu spravodlivosti SR doručené, a teda či uplatnený nárok nie je podaný predčasne.

Vzhľadom na uvedené okolnosti a na to, že prvostupňový súd nedostatočne zistil skutkový stav, nesprávne aplikoval právne predpisy, neostávalo odvolaciemu súdu nič iné, než napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Bude úlohou prvostupňového súdu podrobne zistiť podmienky zodpovednosti za vzniknutú škodu žalovanej. Dôkazné bremeno, nielen bremeno tvrdenia, je na strane žalobkyne, ktorá musí preukázať splnenie všetkých podmienok, ktoré zákon na úspešné uplatnenie uvedeného nároku predpokladá. Až po tom, čo bude mať prvostupňový súd dostatočne zistený skutkový stav, bude môcť vo veci aj zákonne rozhodnúť.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.